

Sygn. akt V CZ 59/09

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko J. Spółce Akcyjnej

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 grudnia 2009 r.,

zażalenia pełnomocnika powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 września 2009 r., sygn. akt [...],

**odrzuca zażalenie i oddala wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi
w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 29 września 2009 r. oddalił wniosek pełnomocnika powoda - radcy prawnego M.Ł., ustanowionej z urzędu, o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku tego Sądu z dnia 23 kwietnia 2009 r. Sąd Apelacyjny wskazał, że wcześniej przyznał już pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu A.K. od Skarbu Państwa koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 6588 zł. Koszty te obejmowały wynagrodzenie za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. W tej sytuacji nie ma podstaw do przyznania wynagrodzenia kolejnemu pełnomocnikowi powoda za dokonanie czynności tożsamej z czynnością działaną przez poprzedniego pełnomocnika.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powoda - radca prawny M.Ł. wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie § 12 ust. 4 pkt 2, § 15, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu jest niedopuszczalne (por. postanowienie z dnia 14 grudnia 2007 r., III CZ 61/07, Biul. SN 2008, nr 4, poz. 12). W uzasadnieniu tego zapatrywania wskazano, że postanowienia takiego nie można zaliczyć do zamkniętego katalogu postanowień sądu drugiej instancji zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego, określonego w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. Pogląd ten, aprobowany przez skład orzekający, podtrzymany został przez Sąd Najwyższy także na gruncie art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 69, poz. 592), przewidującym dopuszczalność zaskarżenia

zażaleniem postanowienia sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie z dnia 17 listopada 2009 r., III CZ 53/09, nie publ.). Subsydiarny obowiązek Skarbu Państwa wypłacenia pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną ma charakter publicznoprawny i nie może być utożsamiany z obowiązkiem poniesienia kosztów procesu w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Tym samym, rozstrzygnięcie sądu o kosztach takiej pomocy nie jest orzeczeniem co do kosztów procesu, o którym mowa w art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skoro zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie przyznania od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu jest niedopuszczalne, należało – stosownie do dyspozycji art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ i art. 373 k.p.c. – orzec, jak w sentencji.